

KOLLEKTIE BAKKER

jaar: 1950

JOUK., Stellingwerfse riempies; De buije.

In: Heerenv. Koerier 9.1.1950

Heerenveense Koerier 9 Jan. 1950. 97.

38 **Stellingwerfse riempies**

DE BUIJE.

Doar trok een geweldige buije febij,
mit reegn en wiend en natte snij,

Het sleug en het kletterde op het glas
fan mien kaemer, die an de wiend-
kaant was.

Swoar hongn de durpn oan 't kesien!
en een huvering trilde deur 't gediën.

Op de stroate gingn twee fietsers febij,
en op heur kleern — groot-flokn snij.

Doar kwam een buije. Een buije ging,
Kiek, de sunne skient. - Een herinnering.

JOUK.

STELLINGWERF, JEHANNES., Een proatien uut de Oosthoek; Op skaatsen noar Westerbeek, feur 40 joar.

In: Stell. 6.1.1950

Stellingwerf - 6 Jan. 1950 -

Een proatien uut de Oosthoek

Op skaatsen noar Westerbeek, feur 40 joar.

1 Jannewoari 1950. 's Morgns elf ure.

We sitn om de toafel aagter een Nejoarsborrel. „Ja,” segt er iine, „de Bilt kan nou wel winter fespeln, mar om je de waarheid te segn, ik gelofe d'r gien snars fan! Het is mij te mistig en te diizig in de ferte. En trouwens, fanmorgn vroeg was de wiend Suud-West”. Dan so, fia het weer, komt het gesprek op skaatsriedn. Een enkele segt, dat het hem niet meer skeeln kan, dat ie liifer een winter het sonder ies, mar de ofergrote meerderheid bliekt tog wel de feurkeur te geevn an wat kolde, om de biinn us' eevn frank en frij uut te sloan, de Foart uut, de Linde op.

„Wat het minste is, ie hemm hier a'j' fort goan altied de wiend in de rogge, en weeromme moe'j' er teegn in. Dan faalt het je altied smerig of,” oppert er iine. Ja, doar weetn de oldern fan mit te proatn. In '29 bin se doar toen so reer mit te passe komm. Kerel, kerel, doar bin d'r bij, die waarn noar de Kuunder west. Henne ston er al een stefig wientien, flak uut het Oostn en het ging so mooi, dat se de Oldemaark febij reedn, op de Kuunder an. Mar toen, wegomme. De wiend healde hoe langer hoe meer an, tot het een storm wodde. En iisig kold was het. Oferal leupn goene mit te skaatsen onder de aarm. Se hadn de stried mit de elementen opgeevn en leupn noar het folgnde dorpien om doar een auto op de kop te tikn, of om kilometers fer noar huus te loopn. Stokn, droadpoaln, latn fan hekn, alles wodde opsogt, om de swakke broeders mit te trekkn. Nee, die 11e Febrewoaris fan '29 (tusen hoakies, een aander see 't was de 9e west) soln se niet ligt weer fegeetn.

Onse gaastheer, een sestiger, en de oldeste fan het geselskap, hadde 'm tut nou toe nog niet so fule heurn loatn, mar toen het een oogenblik stille was, nam ie sien kaans waar. „Ja,” see-d-ie, „het is mit die iesweegn in de loop fan de joarn ok al net goan as mit alle aandere weegn: se bin felegd, feraanderd of fedweenn. Ik woonde in mien jonge joarn bij de Friese Brogge, een beneaming, die 'm self ere ande, want er lagn toentertied 3 brogn bij mekaander. A' we fuuf menuutn leupn stonn we op de Klonefoart en 'ko' we onderbienn. Nou bin doar allemoale damm inlegd, toen was het nog een goed onderhuln foart. In de regel reedn we dan tot de Friese Brogge en sleugn regtsof naor Frederiksoord. Wee' j' niet, dat doar op de hoek een huus stoat mit klimop teegn de muurn? Doar leup de olde foart aagter langes en dan ferder bij de weg langes. Bij Mensing, waar nou al die boomn in 't weater lagn, an de Westkaant fan de weg, kruustn we de stroate en dan reedn we so bij Westerbeek aagterop. Die woonde toen in het kafee in Frederiksoord teegnofer de Tuunbouwskoole. Doar gingn de skaatsen dan onderweg en stapt 'ie eevn noar binn.”

„En reedn jim ok al naar de Oldemaark en so?”

„Dat sa' k je segn. Kiek het mos in die tiedn al merakel friisn soln de Buterboern aagter Noordwolde hoin. Het weater was toen fule smeriger as teegnworrig en mennigiine is er de dupe worn fan feroaderleke swakke plakn. Dan ha'j' bij de Keisers op de hoek fan de Feengoafort altied een groot wlendgat lagn, en alles mit mekaander sie'j' dus al, dat het niet sok ideaal ies was. Om fan de Linde nog mar niet iins te proatn! Het was toen nog de Olde Linde en ie mosn er o so fesigtig weesn. Presies op de bereedn beane bliivn, want iine misse stap kon je je leevn kostn. En as er duj in de logt sat, kon het gebeurn, dat woa'j' een ure leedn langes reedn een gat sat. Ja, het was toen al hier wat risikanter as teegnwordig.”

„Dat begriep ik en kontrole was er toen hielemoale niet, seker?”

„Nou nee. Feitelek niet. Het was netuurlek wel so, dat men feur een gat op een gefeerlek plak een takkebos of een pleanke legde, as die bij de haand was. Dat is deur die Ijswegncentrale ok al weer fule beeter worn. Ik hebbe d'r soen femoedn fan Jehannes,” wendd' ie hem tot mij, „dat ie iin en aander in de kraante skriivn. Fegeet dan feural niet de meenskn op te wekn, om lid fan de IJ. C. W. te worn.”

Ik doe dat dus noamns die sestig-joarige en — fan harte!

JEHANNES STELLINGWERF.

„Heerenv. Koerier“ 20 Jan. 1950. 22

39. Stellingwertse riempies

HET DUBBELTIEN....

Ik keek noar het dubbeltien,
en dogte: Stel,
dat het kon proatn;
wat wust het wel!

Hoe het h. t swurvn,
die twintig joar,
Nederlaand deur,
dan us hier en dan doar.

Hoefule haann hemm het teld,
lege haann, en haann fol geld.

In het gebruik
sleet het langsem glad.
Hè'k het as nij miskien al us had?

As 't dan kon proatn,
— Onderstel 't! —
wat hadde't dan al
fan mij feteld?..

JOUK.

